

Αφοσίωση και Υπακοή

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Η Αφοσίωση και η Υπακοή είναι αξίες θεμελιωμένες από μία ηθική που ανήκει εξ'ολοκλήρου στους Παραδοσιακούς πολιτισμούς, ή αλλιώς εκείνους τους πολιτισμούς, πολιτικούς, κοινωνικούς ή θρησκευτικούς που οργανώθηκαν σύμφωνα με νόμους και κανόνες εκ πρώτης όψεως κοσμολογικούς και συμπαντικούς που στηρίζονταν πάντοτε στην άορατη κορυφή τους, στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων. Άνω το πνεύμα, κάτω η ύλη. Κύκλος και περιφέρεια. Βάθος και επιφανειακότητα. Εσωτερικότητα και εξωτερικότητα. Είναι και γίνεσθαι. Ανάμεσα σε αυτά τα άκρα βρίσκονται η εξέλιξη και η παλλινδρόμηση, οι άνοδοι και οι πτώσεις, οι κύκλοι. Αυτές οι κινήσεις εμφανίζονται στα μάτια μας ως καθεστώτα συνείδησης του όντος. Η παραδοσιακή νοοτροπία, όταν ακολουθείται πραγματικά μας ενημερώνει για την ιερότητα και το απαραβίαστο αυτής της αρχής, αυτού του νόμου θείας προέλευσης που ονομάζεται «Νόμος της διαφορετικότητας» διαμέσου του οποίου κάθε μεμονωμένο συστατικό της Ανθρώπινης Αλύσου πρέπει να κερδίσει τον ίδιο του τον εαυτό.

Αυτή η αλήθεια ανώτερου χαρακτήρα ισχύει για όλα τα πεδία, υλικά και πνευματικά, και εξοφλείται με το στάδιο της «ταυτοποίησης», όταν ο εαυτός μας αφού νικήσει τις ψευδαισθήσεις της ύλης και των αστρικών πεδίων θα προσεγγίσει το Θεό με μία Ιερή «Ιερογαμία». Η πραγματική «Ισότητα» μεταξύ των όντων είναι μία ουτοπία, και είναι προσεγγίσιμη μόνον και αποκλειστικά σε σύγκριση με το Θεό. Στη φύση δεν υφίσταται, ούτε θα μπορούσε να υπάρχει γιατί θα ήταν σαν ο Θεός να παραβίαζε το Νόμο, τον από Εκείνον φτιαγμένο.

Όταν μιλάμε για Φύση εννοούμε Αιτία και Αποτέλεσμα. Τα πάντα βρίσκονται στον Άνθρωπο, τα πάντα βρίσκονται εντός μας. Ό,τι συμβαίνει έξω από εμάς είναι προβολή που γεννάται από τον εσωτερικό μας κόσμο, σύμβολο που πρέπει να αποκωδικοποιηθεί και μελετηθεί, σαν πέρασμα μιας δοκιμασίας, σαν εμπόδιο που μας εμποδίζει να δούμε το αληθινό Φως, τη γυμνή Αλήθεια, το χαμένο Παράδεισο. Κάθε άνθρωπος είναι ένα Σύμπαν, και κάθε μεμονωμένος θάνατος είναι ένας θάνατος του εσωτερικού Σύμπαντος, όπως και κάθε μεμονωμένη γέννηση είναι μία αναγέννηση στο εσωτερικό Σύμπαν. Τίποτα δε χάνεται, όλα μετασχηματίζονται, αλλά δυστυχώς είμαστε σε κατάσταση που ξεχνούμε. Η αμνησία είναι η πραγματική τιμωρία του πεπτωκότος Ανθρώπου. Αυτές οι αλήθειες, που διδάσκονται σε επίπεδα στους παραδοσιακούς πολιτισμούς, έθεταν τον άνθρωπο σε συνθήκη σεβασμού του πλησίον, αναγκάζοντάς τον να κατανοήσει ότι όλοι έχουμε μία «σπίθα» θείας προέλευσης. Ο νόμος της αναλογίας των αντιθέτων, που καθορίζει την αρμονία και την ισορροπία, ήταν θεμελιώδης και από αυτό το αξίωμα εκκινούσε, για τις ψυχές τις πλέον επιθυμούσες και ανεπτυγμένες, η αναζήτηση του εαυτού και η προσέγγιση της μύησης. Όταν ο καθένας είναι

στη θέση του και είναι ο εαυτός του προκαλεί το θαυμασμό και την εκτίμηση όλων ανεξαρτήτως επαγγέλματος και θέσης είτε στο βέβηλο είτε το μυητικό πεδίο. Και αυτή ήταν μία άποψη καθαρώς παρούσα στις αρχαίες παραδοσιακές κοινωνίες και μόνον σήμερα εμφανίζεται χαμένο. Η αρχή του κακού χωρίζει και διαιρεί. Η αρχή του καλού συρράπτει, ανασυγκροτεί. Δεν υπάρχει τίποτε το υποβαθμιστικό στο να είμαστε ο εαυτός μας. Ο άνθρωπος-γυναίκα και ο άνθρωπος-άνδρας πρέπει να δρουν εκκινώντας όχι από την ανύπαρκτη ισότητά τους, αλλά από τη διαφορετικότητά τους, αναδεικνύοντας τις ποιότητες που τους δόθηκαν από το Θεό κατά τη στιγμή της δημιουργίας τους. Η διαφορετικότητα για την οποία μιλάμε δεν είναι κοινωνική και πολιτική, αλλά πνευματική. Από αυτή την παρανόηση είναι που η σύγχρονη κοινωνία επιτάχυνε την πτώση του ανθρώπου (βλέπε Γαλλική Επανάσταση και νόθευση της τριλογίας: Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα) προς το χάος και την ηθική, αισθητική, πνευματική αλλά και υλική αταξία. Από τη μία αδικία γεννήθηκε άλλη μεγαλύτερη. Ακριβώς όπως ο Νάρκισσος, καθρεπτιζόμενος στα ύδατα και κοιτώντας την αντανάκλαση της ωραίας παρουσίας του, αυτοερωτεύθηκε, φυλακιζόμενος και δεσμευόμενος στη σκιά του, σκλάβος ενός κόσμου απατηλού. Έτσι ακριβώς ο σύγχρονος άνθρωπος, επαναλαμβάνοντας άπειρες φορές αυτή τη πράξη, επαναλαμβάνει μοιραία το αρχαίο αμάρτημα της υπεροψίας.

Το να είμαστε αφοσιωμένοι και υπάκουοι σημαίνει να αισθανόμαστε ότι είμαστε σταθεροί στο κέντρο της πνευματικής μας αξίας, στο ρόλο μας, μακριά από φθόνους και ζήλιες. Σημαίνει να εκμαιεύουμε με ιερότητα, βήμα βήμα, εκατοστό εκατοστό, το χώρο και το χρόνο που μας χωρίζουν από το στόχο μας. Όποιος δεν ζεί σε αφοσίωση και υπακοή δεν μπορεί να κατανοήσει την εσωτερική και απόκρυφη σημασία και δεν θα καταλάβει τη σημασία και τη μυητική αξία αυτών των λόγων.

Μόνον η μύηση μπορεί να βοηθήσει την ανθρωπότητα να ξαναβρεί τον εαυτόν της. Ο Τύπος μας μας καλεί σε άμυνα και διατήρηση αυτών των αξιών χωρίς να υπόσχεται στόχους με γρήγορο τέρμα. Αυτό σημαίνει ότι οφείλουμε να είμαστε σεμνοί, υπάκουοι και αφοσιωμένοι. Μας δίδει τα εργαλεία της Τέχνης στα χέρια και μας καλεί στην Ιερή εργασία. Επαγρύπνηση, Εγκαρτέρηση, Επιμονή. Όλα τα υπόλοιπα είναι ματαιότης.

Η μύηση είναι Βούληση πραγματική αλλαγής που ενεργεί μέσα μας, και ποτέ εκτός μας.